

דַּרְשֵׁתִי קַרְבַּתְךָ

על פי שיעורו של הרב איתן כהן שליט"א • השיעור נמסר בבית הכנסת פרי מגדים, צפת ת"ו • בחול המועד פסח, תשפ"ד

משל העגל והפריץ

אני פותח בסיפור שהיה מספר אותו הרב מנחם מנדל מרימנוב, מגדולי תלמידי ה"נועם אלימלך". אתם מכירים אותו בעל פה, אבל אי אפשר לעבור את פסח בלי הסיפור הזה. זה סיפור, אני אומר לכם, מתוק מדבש, אלף פעמים מתוק מדבש.

הוא סיפר על איזה איכר אחד שהיה לו עגל. האיכר הלך ליריד למכור את העגל, אולי ירוויח כמה שקלים. בדרך שהוא הולך, עברה הכרכרה של הפריץ. שואל אותו הפריץ: "תגיד לי, כמה אתה מוכר את הכלבלב הזה?". אומר לו האיכר: "אדוני, זה לא כלבלב, זה עגל". הפריץ לקח את השוט ונתן לו מכה: "כשאני אומר לך כלבלב, זה כלבלב, זה עגל!".

האיכר אמר לו: "אדוני, אני ממש מצטער, אבל זה עגל, זה לא כלבלב". הפריץ לקח את השוט פעם שנייה ונתן לו כמו שצריך. האיכר ניסה להסביר לפריץ שוב: "בכל אופן, שתדע, אני רק רוצה שלא תתבלבל, זה עגל, זה לא כלבלב". הפריץ התעצבן, לקח את השוט, ונתן לו פעם שלישית כמו שצריך: "כשאני אמרת לך כלבלב, זה כלבלב, זה לא עגל!". טוב, הפריץ הלך והאיכר נשאר חבול.

הגמרא אומרת "גדולה נקמה שניתנה בין שתי אותיות". האיכר הזה אמר: "הגיע הזמן לנקום בפריץ הזה!". לא עברו כמה ימים מועטים והטירה של הפריץ כולה עלתה בלהבות. הפריץ שלח בכל העולם שליחים, לכל הקבלנים שיש בעולם. הוא רצה לבנות טירה ברמה גבוהה מאוד וביקש שכל אחד יבוא וייתן הצעת מחיר.

הגיעו מלא קבלנים בעלי שם. הגיע גם האיכר ההוא, שם עניבה, והגיע עם כמה אנשים. הוא אמר שגם הוא קבלן. "מה הצעת המחיר שאתה נותן?", שאל הפריץ. הוא נתן עשירית ממה שאחרים נתנו. "לא יכול להיות!", אמר הפריץ. "או, תראה", אמר האיכר, "אני כבר גם הבאתי לך את התוכנית והדוגמה של הטירה שאתה תקבל".

הפריץ שאל: "אז איך יכול להיות שזה יהיה מחיר של 10%? זה לא יכול להיות!". האיכר הסביר: "תראה, כל הקבלנים לא חשבו על שני דברים. הם לא חשבו לפריץ יש עצים. ואם יש עצים, אז המחיר כבר יורד. העצים על חשבונך. בנוסף, לפריץ יש מלא פועלים, אז הפועלים על חשבונך. מה נשאר – רק העבודה. הקבלנים האחרים לא חשבו על זה". הפריץ התרגש מהרעיון ואמר: "קניתי אותי. מתי מתחילים את העבודה?". האיכר ענה: "מחר בבוקר אני יגיע, ונתחיל לבחור עצים".

למחרת בבוקר הגיע האיכר. האיכר אמר לפריץ: "תשמע, אתה פריץ, מבין בעצים, יש לך מלא יערות. בוא תרד איתי, נבחר את העצים הטובים. אני צריך קודם כל את הגזע המרכזי, שעליו יעמוד כל הבניין, היסוד המרכזי, ואחר כך נבנה את הסביב".

הם ירדו והגיעו לעומק היער. עד שהגיעו, מצאו איזה גזע, באמת עץ ישר, חסון וענק. האיכר אמר: "זה העץ". הפריץ הסכים: "באמת, נראה עץ חזק". תשמע, אבל אני צריך לדעת את ההיקף של העץ. "נו, איך אני אדע?", שאל הפריץ. האיכר הציע לפריץ: "תשמע, אתה תחבק את העץ, ואני אבוא מאחורה עם סרט מדידה, אמדוד את ההפרשים, ולפי זה נדע".

הפריץ חיבק את העץ. האיכר הגיע מאחור, קשר לו את יד ימין ויד שמאל לעץ כמו שצריך, ולפך אותו. הוציא את המקל מהמפיים ואמר: "כשאני אמרת לך זה עגל, זה עגל, זה לא כלבלב!". היכה אותו כמו שצריך, עד שהתעלף, והשאיר אותו שם בעץ והלך. אנשי הפריץ חיכו – 8 בערב, 9, 10 בלילה, והוא לא הגיע. "איפה נעלם?", הם שאלו. ירדו לחפש אותו. "איפה הוא אולי פגע אחרונה? הוא ירד ליער". ירדו עם פנסים ליער. בשעה שתיים בלילה הם רואים אותו תבול על העץ. כולו קשור שם, מסכן. הוציאו אותו משם, לקחו אותו על אלונקה, עד שהתאושש. אבל הוא היה גמור לגמרי.

בקיצור, עם כל מיני תרופות, שום דבר לא עזר. האיכר הזה עלה לרחוב ירושלים, לקח איזו חנות, הוריד את השלט ושם שלט חדש: "הפרופסור מיוגוסלביה", וואו, אנשים נכנסו לחנות הזאת ואמרו לו: "תשמע, פרופסור, לא שמעת שהפריץ חולה?". "לא, לא שמעתי", ענה.

טוב, התקשרו אל הפריץ ואמרו לו יש כאן פרופסור רציני. באמת הפריץ הזמין את הפרופסור. האיכר הביא את כל המכשירים והכלים, ובא לעשות בדיקות לפריץ. אמר להם: "תשמעו, זה לא עניין של תרופות. הוא קיבל מכות. אלו מכות יבשות. הוא צריך לקבל כל מיני פיזיותרפיה. צריך פשוט להזיז לו את הידיים ואת הרגליים. צריך לעשות טיפולים בגב. עכשיו זה יהיה כאבי מות, אבל אין מה לעשות, זו התרופה. אני אבוא עוד שעה ואביא את כל הכלים. תשמעו, ככל שהוא צועק, זה סימן שהתרופה מועילה". הוא נכנס, הוציאו את כל הרופאים, סגר את הדלת, הוציא את המקל ואמר לפריץ: "כשאני אמרת לך זה עגל, זה עגל, זה לא כלבלב!". הכה אותו על ימין ועל שמאל. האנשים בחוץ שמעו אותו צועק וצורח בפנים. "ברוך השם, הוא מתרפא, הבן אדם!", אמרו זה לזה. הפריץ צרח עד שאיבד את הכרעה. ה'פרופסור' יצא ואמר: "הטיפול יצא בהצלחה מרובה. בעזרת השם, עוד יומיים-שלושה הוא יקום".

באמת עברו שבועיים, והפריץ אמר: "הגיע הזמן של הנקמה. אני חייב להתנקם באיכר הזה". לקח איתו ארבעה שומרי ראש והלך איתם בכל הכפר. "אם נמצא את הבן אדם הזה, אנחנו גומרים אותו, זהו, גמרנו!".

עכשיו האיכר הזה אמר לעצמו: "תשמע, בינתיים על שתי מכות שקיבלתי, החזרתי לו. נשאר לי עוד אחת. מה אני עושה עכשיו? הוא כולו מוקף, מה אני עושה איתו עכשיו?". הוא עבר ורואה איזה פרש אחד. "פרש, תגיד לי, אתה מוכן לקבל 2000 שקל על 20 שניות?". "מי נותן דבר כזה? 2000 שקל?", שאל הפרש בתמיהה. "כן, 20 שניות", ענה

האיכר. "באמת?", התפלא הפרש. "כן, אני רוצה. אתה רואה את הכרכרה פה? לך תפתח את החלון, תגיד לו 'זה לא כלבלב, זה עגל'. על זה אתה מקבל 2000 שקל".

הפרש חזר על המשפט: "זה לא כלבלב, זה עגל!". "תחזור עוד פעם יפה!", ביקש האיכר. נתן לו ביד 2000 שקל ואמר לו: "לך תגיד לו את זה".

הפרש הגיע בתמימות. מאיפה הוא יודע מה הולך? הוא בתמימות הגיע לפריץ, פתח לו את החלון ואמר: "אתה יודע, אדוני, זה לא כלבלב, זה עגל". הפריץ שמע וצעק לשומרים: "זה הבן אדם, תפסו אותו, זה הבן אדם!".

השומרים רצו אחרי הפרש, ובינתיים הפריץ נשאר לבד. הגיע האיכר עם המקל, פתח את הדלת ואמר לו: "כשאני אמרת לך זה עגל, זה עגל, זה לא כלבלב".

את הסיפור הזה היה מספר הרב מנחם מנדל מרימנוב, גדול תלמידי ה"נועם אלימלך", כל ליל הסדר. כל שנה היה חוזר ומספר, כל שנה חוזר ומספר את הסיפור הזה.

הסימנים של רבי יהודה למכות מצרים

מה מיוחד בסיפור הזה? שני דברים. אחד, הקושיה שכל הראשונים שואלים – מה מיוחד ברבי יהודה שנתן בהם סימנים? כל ילד קטן יודע לעשות ראשי תיבות. מה הבעיה ב-דצ"ך עד"ש באח"ב? כאילו צריכים את רבי יהודה לזה? זו השאלה שכל הראשונים שואלים.

אבל תראו, במכות זה היה מסודר. יש כל מיני תירוצים. התירוץ של הריטב"א הוא ששתיים עם התראה, אחת בלי התראה. זה מסודר בדיוק ככה.

אבל יש תירוץ נוסף – במכת דם אלוקים אמר למשה רבנו: "קום, השכם, לך אל פרעה", כלומר תפוס אותו בחוץ. במכת צפרדע – "בוא אל פרעה", בבית שלו. מכת כינים – זה בלי התראה. וכך זה חוזר על עצמו בכל הקבוצות: ערוב – "השכם", תפוס אותו בחוץ. דבר – בתוך הבית. ושחין – זה באקראי. וכך גם בברד – "השכם". זאת אומרת – התראה אחת הייתה בחוץ, אחת הייתה בתוך הבית, ואחת הייתה באקראי.

וזה בדיוק מה שעשה האיכר לפריץ הזה. מכה אחת הוא קיבל ביער, מחוץ לבית. מכה אחת הוא קיבל בתוך הבית. ומכה אחת הוא קיבל באקראי, הוא עשה את זה כתרגיל וקיבל את המכות.

המשמעות העמוקה של יציאת מצרים

מה מיוחד בסיפור הזה? האיכר הזה זה כביכול הקדוש ברוך הוא. זה משל. העגל הזה זה עם ישראל. בורא עולם שומר עלינו, שכמה שירדנו למצרים, עדיין מחזיק אותנו שאנחנו בהמה טהורה. כמה שירדנו, כמה שנפלנו, אנחנו עדיין בהמה טהורה.

הפריץ זה פרעה. מה רצה לעשות לנו? "יריעו אותנו המצרים", עשו אותנו רעים. הוא רצה להפוך אותנו לבהמה טמאה. ועל זה בורא עולם החזיר לו, הכה אותו, כדי לשמור עלינו.

אבל את מי רצה לשמור? אני לא מבין, את מי הוא רצה לשמור? אנשים שאין להם כלום. לא היה הבדל בינינו לבין גוי. במה היה הבדל? תגידו לי, במה היה הבדל בין יהודי לבין גוי? לא היה הבדל, לא היה שום הבדל.

ואף על פי כן, בורא עולם הראה את אהבתו ועשה את כל הניסים. למי עשה את כל זה? לאנשים שלא מאמינים בכלל, 80% אחרי שמנה מכות, לא מאמינים. אתם יודעים איזה רחוק צריך להיות? בן אדם רואה שמנה מכות מעל הטבע, בורא עולם מראה לו "בוא תראה, מי זה יהודי ומי זה גוי", ו-80% לא מאמינים. כל כך זה היה רחוק.

חשיבות כל מעשה טוב בעיני ה'

בורא עולם למי עושה את זה? לאנשים הרחוקים האלו. כל זה בורא עולם רצה ללמד אותנו שבפסח, אתם יודעים מה המהות של פסח? אין אחד מאיתנו שלא נכנס לו לפעמים ספקות, והוא חושב: "תגיד לי, התפילה שהתפללתי היום, זו תפילה טובה? השם שומע את התפילה שלי? תגיד, לימוד התורה שלי, זה טוב או... ככה ככה. אתה יודע, המצוות שאני עושה, יש להן חשיבות או... מה, אני לא רוצה לספר לך מה אני עושה". כל אחד יודע מה הוא עושה, אז הוא מרגיש שכאילו המצוות שלו אינן שוות. ופתאום בורא עולם מגלה לך בכל המציאות של פסח, "תראה כמה אני עושה דברים – למי? למי שאין לו בכלל שייכות לקדושה". כל זה בורא עולם עושה ניסים ונפלאות, כדי להגיד לך: "מה שאתה עושה – אהבתי אתכם, אני רוצה בכם!".

לא רק זה, כתוב במכת ארבה. אחרי שמשו רבנו בא ומתרה בפרעה, מסביר לו מה שיש, כבר החרטומים אמרו לו: "מספיק, דינו, אתה לא רואה? הטרם תדע כי אבדה מצרים". מספיק. כתוב שם, "ויפן ויצא משה מלפני פרעה". תסתכלו במקום שם. אני פתחתי לראות, לא רציתי להאמין לזה.

כותב הרמב"ן, מה זה "ויפן ויצא מיד מפרעה"? משה רבנו ראה את החרטומים מתלחשים. אמר משה רבנו: "שמא יעשו תשובה, ואם יעשו תשובה, לא יהיה ארבה". איזו תשובה הם יעשו? תגידו לי, אחרי תשע מכות, שגויים עושים תשובה – איזו תשובה יעשו? בן אדם מקבל מכות, גוי מקבל מכות, איזו תשובה? כן, אבל הייתה למשה רבנו הוא אמינא שהם עושים תשובה. רק על זה, כבר משה רבנו הבין שאם יעשו תשובה, כבר לא יהיה מכת ארבה. זה פחד חדשים!

זאת לא תשובה מאהבה, לא מיראה, לא מכלום. זו תשובה פשוט, בן אדם איך אומרים, מקבל מלא מלא מכות, אז הוא אומר "די, מספיק פעם אחת שירד ממני, זהו". זו כל המטרה פה.

כבר משה רבנו אמר: "זו כבר סיבה". אז יהודי שחוזר בתשובה, איך היצר הרע בא אלי? "מה אתה עושה? לא עושה כלום. מה אתה פועל למעלה בשמיים?".

סיפר איזה יהודי אחד, הזדמנתי לטבריה. הגעתי לחוף הים, אני ואשתי. פתאום איזו אישה אחת צועקת: "שתי הבנות שלי נכנסו לים, לא יוצאות!".

מספר הבן אדם: "אני הורדתי את הבגדים, קפצתי לים, הוצאתי בת אחת. הרמתי אותה, הוצאתי אותה החוצה, וברוך השם הצלתי אותה". האמא צועקת: "יש עוד אחת!". אבל לי כבר לא היה כוח. אבל נכנסתי פעם שנייה. כשהרמתי אותה פעם שנייה, לא היה לי הרבה כוח להרים אותה. כבר הייתי גמור. אז הראש שלה עדיין היה בתוך המים. זרקתי אותה בחוף, וגם אני נזרקתי על החוף. לא היה לי כוח כבר.

הגיעה ההצלה, הגיע מד"א. אמרו שהמצב של הראשונה ברוך השם בסדר. המצב של השנייה – גמור לגמרי.

סיפר הבן אדם: "אחרי יומיים נסעתי לבית חולים פוריה. הרופאים אומרים לי: 'תשמע, היה נס. פתאום, לא יודעים. נס! אין לזה הסברים'. פתאום הילדה התעוררה ומדברת, מתקשרת, הכל בסדר, הכל מצוין."

הוא התחיל לבכות. "מה אתה בוכה?", שאלו אותו. אמר: "אני אגיד לכם, אני בעבר שלי, שחינו מספר אחד בעולם. הייתי גם מציל עשרות שנים". אבל עברתי הרבה התקפי לב, וכבר המצב שלי היה קשה מאוד. מה שבאתי לחוף, בכדי לפוש, לנוח. ופתאום קרה מה שקרה ונכנסתי למים להציל, ואשתי אמרה לי: "מה, אתה, אתה הולך להציל אותה? אתה בעצמך בסכנה, אסור לך להתאמץ". אבל הוא הלך, התאמץ. "לקחתי, תפסתי אותה, עשיתי מה שאני לא יכול".

כשהוא שמע בפעם השנייה, את מד"א שהם אומרים שילדה השנייה כבר אין הרבה סיכויים, הוא אומר: "עמדתי ואמרת: 'יבוננו של עולם, תשמע, אני בחיים לא התפללתי אליך. אתה יודע, אני בחיים לא הלכתי לא ביום כיפור, לא בראש השנה, לא בשבתות. אני לא מכיר אותך בכלל. אני פעם ראשונה בחיים שלי מתפלל אליך. תעשה טובה, אלוקים, תשלח רפואה שלמה לבת הזאת. אני אומר לך, אלוקים, אם אתה שולח רפואה שלמה, אני אתפלל אליך כל יום'. ופתאום אתה מספר לי אחרי יומיים שהיא הבריאה?".

"מה, אלוקים רצה לשמוע את התפילה שלי? אני לא מאמין. אני רחוק, ההורים שלי רחוקים. אנחנו דור של חילונים. אלוקים רצה גם את התפילה שלי? לא יכול להיות".

המסר של חג הפסח – אהבת ה' לכל יהודי

זה המהות של פסח. המהות של פסח היא שבן אדם ידע: אלוקים רוצה כל אחד מאיתנו, כל מעשה שאתה עושה רצוי לפני השם. רוצים אותך! כמה ניסים אלוקים עשה לנו עד עכשיו, בתקופה האחרונה איזה ניסים ונפלאות! אלה לא דברים שאפשר לתאר אותם בכלל.

למי עשה, ולמה עשה? כדי שנדע: "אני אוהב אתכם, רוצה בכם!".

אז לכל אחד יש ספקות: "המצוות שאני עושה, טובות הן?" בטח טובות!. תתאמץ בהן! תעשה אותן טוב! תשמח בהן!

סיפר איזה בחור אחד: "הייתי בגיל 20 בערך, עברתי תקופה ארוכה של חולי. הלכתי לרופא, סבלתי פה, סבלתי שם. יום אחד, בבית התעלפתי. כשהתעלפתי, לקחו אותי לבית חולים, עשו בדיקות. הרופא אמר: 'אני ממש מצטער, באתם מאוחר. המחלה התפשטה בכל הגוף. אין מה להציל כלום, אין מה להציל. פשוט נשאר לך אולי עוד כמה חודשים לחיות. תיקח לך חוויות, מה שנשאר מהחיים'."

אמרתי לאבא שלי: 'אבא, אתה יודע, שמעתי ש'עזר מציון' עושים כל מיני טיולים לאנשים הסובייטים. אני רוצה לנסוע. אני גם אחד מהם. אני רוצה לנסוע להיות איתם ביחד, לשמוח קצת'. הכי הרבה שנשאר לחיות זה שלושה חודשים.

הוא סיפר: "הגעתי לארצות הברית, הגעתי לקמפ שלהם. היה נחמד, הייתה שם איזו בת אחת. אמרתי לה: 'תגידי, אולי נתחתן'. הרופאים קוראים לי אומרים: 'מה זה להתחתן? פה, זה לא זמן של חתונות'."

הוא מתעקש: 'לא, אני רוצה אותה. גם היא רוצה אותי. רוצים להתחתן'. אנשי 'עזר מציון' אמרו: 'תשמע, זה גם חלק מהקמפ, חתונות. באמת עשינו טקס, ודברנו איפה נגור, וכל הילדים הגיעו. ואתה יודע, היה ממש שמח, היה באמת נחמד'."

אחרי שגמרנו, זהו, אמרנו שאנחנו מתארסים. קבענו תאריך של האירוסין. צריך להודיע עכשיו להורים שלי שידעו שאני מתחתן'."

נסעתי בחזרה לבית שלי. הגעתי לשדה תעופה בחזרה לבית של ההורים שלי. כשאני מגיע לשדה תעופה, אני שומע ברמקול שמכריזים את השם שלי – 'תגיע למשרדים'. אני מגיע למשרד. מודיעים לי במשרד שארוסתי איבדה את הכרזה. 'אם אתה רוצה עוד לראות אותה ברגעים האחרונים, אז תבוא עכשיו, כדי לראות אותה'."

אמרתי לעצמי: אני כבר פה עכשיו. אני אלך קודם להורים'. הלכתי להורים, סיפרתי להורים שאני מתחתן. ההורים שמחו, אמרו איך אומרים, 'שיהיה... כמו שאומרים, מה לעשות, מה שיש יש'."

ההורים הסכימו. ואני נסעתי בחזרה. הגעתי לבית חולים. בבית חולים אני רואה את הארוסה שלי. כבר אמרו לי: 'זה, זה רגעיים אחרונים. תבוא, תיפרד ממנה, כי נשאר עוד כמה דקות, זה נגמר'."

אומר: 'אני עוד לא הנחתי תפילין, פעם ראשונה הנחתי תפילין, וגם בירכתי ברכות השחר. 'מה אני אגיד לך? התחלתי לבכות. אמרתי: 'המחזיר נשמות לפגרים מתים'. התחלתי לבכות: 'ריבוננו של עולם, הכלה שלי, עוד עשר דקות עוזבת אותי. ואתה, ריבוננו של עולם, מחזיר נשמות לפגרים מתים'."

ברכה הבאה, אמרתי לעצמי: 'פוקח עיוורים. הכלה שלי, זהו, עיוורת עכשיו. היא לא

רואה'. ככה, אני כל ברכה מברך, ומתפלל, מתפלל, בוכה. אומר: 'לא בכיתי בחיים שלי כמו שבכיתי פה'."

זהו, זה הסיפור שהוא סיפר. אחר כך הוא עצר, הוא אמר: 'אתם יודעים מה סוף הסיפור? ואז הוא סיפר. הוא אמר: 'רפאל, בנימין, בואו בואו'. ואז רצו שני ילדים. אומר: 'אלו הילדים של שנינו. אחרי כל הטיפולים, אחרי ששום רופא לא נתן סיכוי שפעם אחת בכלל נחיה, שיהיו ילדים, אין אפילו הוא אמנא'."

זה סוף הסיפור. על מי סוף הסיפור? על אנשים שבכלל לא קשורים לסיפור, שלא קשורים.

זה המהות של פסח. בורא עולם רוצה מאיתנו שנדע שהוא אוהב אותנו, שהמעשים שאנחנו עושים מאוד יקרים לו. הוא מוכן להשקיע עליך מיליארדים. למה? כי הוא מאוד אוהב אותך, הוא מעריך את מה שאתה עושה, כי אם לא היית שווה, הוא לא היה עושה את זה.

סיפורו של תלמיד החפץ חיים בנגוקוק

היה צדיק אחד, הרב שלום שכנא זאהן [אומרים שהוא האחרון שהתברך מהחפץ חיים, הוא נפטר בגיל 100 או משהו כזה (י' טבת תשע"א)]. בסוף ימיו הוא חלם את החפץ חיים. והחפץ חיים אמר לו: "אתה עוד תזכה לראות את המשיח". סיפור החלום הזה התפרסם אז בזמנו, אני זוכר את הסיפור הזה. זה היה משהו חזק מאוד. אמרו שהמשיח צריך להגיע. החפץ חיים התגלה לו בחלום ואמר לו שהוא יזכה לראות המשיח.

הוא סיפר שהיה בערך בגיל 90, היה כבר מבוגר מאוד, הוא היה צריך לנסוע לארצות הברית. אמרו לו שאין טיסה ישירה, זו טיסה עם חניה באמצע ואחר כך יצטרך לעבור למטוס אחר ולנסוע לארצות הברית.

הוא עלה למטוס, הוא היה שקוע, למד. כשהגיעו לחניה באמצע, כולם ירדו, הוא לא שם לב שצריך לרדת. הוא נשאר שם. אומר: "אני גם לא מבין איך יכול להיות שאף אחד לא אמר לי 'תרד, הגענו, תרד'. אף אחד לא אמר לי כלום'."

טוב, המטוס התמלא בחזרה באנשים ונוסעים. "לאן נוסעים?", "יוצאים, זה היה ערב ראש השנה. זה לא היה איזה יום באמצע השנה, ערב ראש השנה, אני יורד לעיר שנקראת בנגוקוק בתאילנד."

תלמיד של החפץ חיים, בגיל 90, מה יש לו לעשות בבנגוקוק? אין יהודים". הוא אמר שבאותו זמן לא היה בית חב"ד שם.

הוא הסתובב, הוא רואה איזה אמריקאי אחד. עכשיו הוא דובר אנגלית. הוא רואה איזה אמריקאי אחד, הוא אומר לו: "אתה לא נראה לי יהודי. תגידי לי איפה יש פה יהודים?". אומר לו: "למה אתה אומר שאני לא יהודי? אני יהודי! אני מהמוסד". אמר לו: "לא, אתה, אין לך פרצוף של יהודי'."

הוא אומר שאף אחד בחיים לא חתך אותו כמו שהזקן הזה חתך אותו. והוא קיבל על עצמו באותו רגע לשמור שבת. כך הוא אמר.

ואז הוא לקח אותו לאיזה רב קהילה ששם יש איזה בית כנסת. "אני נכנס לבית כנסת. מה זה בית כנסת? יושבים נשים גברים, כולם ביחד יושבים'."

אני אמרתי להם: 'רבותי, זה לא ככה!'. קם אחד, צעק עליי: "מאיפה אתה באת? מה אתה עושה לנו פה רעש? אל תבוא, אל תתפלל פה!".

אמרתי לעצמי: "גם אין לי איפה להתפלל". אמרתי: "טוב, עדיף להתפלל ביחיד מאשר להתפלל במקום כזה". אמרתי לו: "אתה צודק, אני פה לא מתפלל, כי לפי הלכה זה אסור להתפלל פה". הוא אמר לי: "למה אסור להתפלל?". סיפרתי לו.

"אז מה עושים?". אמרתי לו: "תראה, עכשיו זה כבר ראש השנה. היום כבר הגיע ראש השנה, אז בוא נעשה משהו לכבוד השם. שהגברים יהיו פה והנשים יהיו שם, באותו בית כנסת, אבל לא בערבוביה. הוא אמר לו: שיהיה, בסדר, גם טוב, גם מתאים לנו'."

התחלנו ראש השנה, איזה ראש השנה עבר עליי. מה שיש, מה לעשות? תקעתי בשופר, התפללנו מה שיש להתפלל, כי הם רצו רק לגמור. הם לא רצו להתפלל, וזהו.

אחר כך הסברתי להם מה זה נושא של צניעות. וזהו, נגמר ראש השנה. אמרתי: "אני חוזר הביתה'."

אז באו הרבה נשים, באו לרב הקהילה, אמרו לו: 'הרב, אנחנו ראינו את מה שהרב דרש, ראינו שזה יצא לו מהלב. אנחנו רוצים לקבל על עצמנו לעשות עזרת נשים ושיהיה לנו רב שייתן לנו דרשה כל שבוע בבית כנסת כדי שנתחזק, שנזכור שאנחנו יהודים'."

אז אומר ר' שכנא זאהן: "אני לא מבין מה ה' רוצה ממני. שלח אותי בראש השנה למקום כזה, רחוק. כל זה מה רצה בורא עולם? הוא רצה שהיהודים שם שיתחזקו עוד טיפה. תגידי לי, לבורא עולם יש נפקא מינה עם כאלה אנשים אם יושב עם אשתו, בלי אשתו, מה נפקא מינה כזה בן אדם? העיקר שיבוא לבית כנסת וישב'."

לא, לא, גם לכאלה אנשים בורא עולם לקח את גדול הדור, העביר אותו לשם, כדי שיהיה עוד משהו להתחזק.

יוצא שכל חיזוק, כל דבר קטן, כל מעשה שאתה עושה, יקר מאוד. זה שנכנס לך בראש ואומר לך: 'מי יודע, אולי המעשים שאתה עושה הם לא הכי טובים', אז תדע שזה היצר הרע, זה החמץ. בורא עולם מגלה לנו בפסח שכל אחד מאיתנו מאוד רצוי לפניו. המעשים שלנו, המחשבות שלנו, המצוות שלנו – מה שאתה עושה, רצוי מאוד מאוד בעיני השם.

והשם יעזרונו על דבר כבוד שמו, אמן ואמן. שזוכה למשיח ברחמים, מתוך תשובה אמיתית, לישועות גדולות, ברכות מרובות, להצלחות, לסייעתא דשמיא שתלווה אתכם כל החיים, אמן ואמן.